

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: **B. Ch.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D.
sídlem Bolzanova 461/5, Brno

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 060787/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 060787/2016/KUSK, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Roberta Cholenského, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- ### Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

- Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

4. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podal žádost o obnovu řízení opožděně, neboť uplynula subjektivní lhůta. V době podání žádosti byla zachována jak objektivní, tak i subjektivní lhůta, protože se žalobce o výsledcích měření ze dne 5. 6. 2013 dozvěděl až krátce před podáním žádosti o obnovu řízení. Žalobce nevěděl a nemohl vědět, že by výstavba mohla vést ke změně hydrogeologických poměrů, která by zasáhla jeho nemovitosti. Zaplavení nemovitostí podzemní vodou v roce 2013 zprvu nepřisuzoval výstavbě. Trvalo dlouho, než si tuto souvislost uvědomil. Nelze předpokládat, že by již dne 5. 6. 2013 mohl mít veškeré potřebné informace a podat žádost o obnovu. Výsledky měření hladiny v potoce J. nejsou samy o sobě skutečností, od níž by bylo možné počítat subjektivní lhůtu. Ostatně správní orgán v prvním rozhodnutí ve věci dospěl k závěru o včasnosti žádosti. Správní orgány se těmito tvrzeními vůbec nezabývaly, a napadené rozhodnutí tak nemá oporu ve správním spisu a postrádá náležité odůvodnění. Dále žalobce nesouhlasí s tím, že by se běh lhůt pro podání žádosti o obnovu obou řízení měl odvíjet výlučně od právní moci rozhodnutí 1). Naopak je třeba lhůtu pro každé rozhodnutí posuzovat samostatně, jinak by bylo třeba dojít k absurdnímu závěru, že pouze vytvořením dostatečné prodlevy mezi vydáním více na sebe navazujících rozhodnutí by bylo možno povolení obnovy řízení zakončených později vydanými rozhodnutími zcela vyloučit.
5. Žalobce dále namítá, že se žalovaný nezabýval podmínkami pro obnovu řízení, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. V řízení měly být posouzeny a stanoveny konkrétní technické podmínky, které by zabránily negativním vlivům výstavby na okolí, zejména jde-li o odtokové poměry, propustnost území a výši hladiny podzemních vod, jak to ukládá zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce dále namítá, že ve smyslu § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prokázal, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti, které jsou mu ku prospěchu a které nemohl v původním řízení uplatnit. Těmito skutečnostmi jsou následky zatrubnění potoka J. a vybudování pozemní komunikace spojující ulici V. s ulicí V. Z., která potok přehradila. Zhoršené odtokové poměry se projeví v červnu 2013, kdy v souvislosti se zvýšeným přítokem povrchové vody do J. a spolu se zvýšenou hladinou podzemních vod narazila voda na hráz a hladina se vzedmula. Výška hladiny před zatrubněním byla výrazně vyšší než pod ní, což žalobce doložil geodetickým měřením. Voda nahromaděná před zatrubněním stála a odtékala velmi dlouho (několik týdnů) a hladina podzemní vody zůstala trvale zvýšena. Správní orgány přitom tvrzení žalobce podložené vyjádřením hydrogeologa z 25. 6. 2015 zpochybňují, aniž by předložily důkazy, které by je vyvracely, čímž porušily povinnost vyjádřenou v § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí má žalobce rovněž za předčasné, neboť stavební úřad nařídil kontrolní prohlídku za účelem kontroly dodržování podmínek předmětných rozhodnutí až na 23. 2. 2016. O žádosti o obnovu tak bylo rozhodnuto před zjištěním skutkového stavu. Během prohlídky bylo zjištěno, že hladina vody v místě před zatrubněním je tak vysoko, že je odtoková roura zcela pod hladinou a voda neproudí a není odváděna. Žalobce dále namítl, že prvostupňové rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť se v něm uvádí, že zatopení řady sklepů v lokalitě B. – J., ale i např. v domech v ulicích D. H., M., Ch., bylo způsobeno přívalovou vodou, již kanalizační síť nezvládala odvádět a příčinou nemohla být výstavba. Avšak zatopení sklepů v oblasti B. a sklepů v uvedených ulicích nelze dávat do souvislosti, protože sklepy v B. (vč. sklepů žalobce)

zatopila nikoli povrchová (dešťová), nýbrž podzemní voda. Správní orgán příčiny zaplavení různých domů nezkoumal.

6. Závěrem žalobce namítl, že nezbytnou podmínkou pro vydání předmětných rozhodnutí je udělení výjimky ve smyslu § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Zatímco však předmětná rozhodnutí byla vydána ve dnech 6. 12. 2010 a 18. 11. 2011, rozhodnutí o výjimce vydal Krajský úřad Středočeského kraje až dne 5. 9. 2012. Teprve tímto rozhodnutím bylo postaveno najisto, že dotčená oblast je biotopem zvláště chráněných živočichů a stavební činnost na ně bude působit negativně. Tím se podle žalobce podstatně změnila podmínky pro vydání stavebního povolení, neboť to by mělo reflektovat a zahrnovat podmínky stanovené touto výjimkou. Žalobce proto ihned, jak se o tomto rozhodnutí dozvěděl, požádal o obnovu řízení, ale správní orgány se tímto důvodem obnovy řízení nezabývaly.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení a stručně uvedl, že se omezil pouze na přezkum zákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobce byl účastníkem obou řízení, jejichž obnovy se domáhá, proti žádnému z rozhodnutí však nebrojil odvoláním. Skutečnosti, které žalobce uvádí jako důvod pro obnovu řízení, mu v den podání žádosti byly už 5 měsíců známy.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce pouze ve stručnosti uvedl, že žalovaný ve vyjádření neuvedl žádnou novou argumentaci.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu všech napadených výroků (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o obnovu obou řízení zakončených předmětnými rozhodnutími. Žádost o obnovu řízení obsahovala současně i podnět ke zrušení souhlasu Městského úřadu P., odboru životního prostředí jako vodoprávního úřadu (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 13. 12. 2011 s vydáním rozhodnutí o povolení stavby vodovodního řadu, splaškové kanalizace, dešťové kanalizace a zatrubnění J. Žádost je datována dnem 8. 1. 2014 a je opatřena digitálním podpisem zástupce žalobce z téhož dne. Součástí správního spisu však není doklad o tom, kdy byla žádost stavebnímu úřadu doručena.
11. V žádosti uvedl, že s ním nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, a že stavební úřad rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V řízení totiž stavebník (opožděně) předložil vadný hydrogeologický posudek, k němuž účastníci nedostali možnost se vyjádřit a který předpokládal svedení 3 m širokého a 1 m hlubokého potoka J. do trubky o průměru 30 cm. Tímto zatrubněním a dalšími stavbami provedenými stavebníkem došlo ke zvýšení hladiny podzemních vod. Všechna rozhodnutí byla také vydána bez patřičných podkladů, protože výjimka ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů byla Krajským úřadem Středočeského kraje, odborem životního prostředí a zemědělství, vydána až dne 5. 9. 2012 a stanoví jiné a přísnější podmínky než dříve vydaná rozhodnutí. K žádosti žalobce přiložil letecké mapy oblasti P. – B., geodetickou technickou zprávu označenou datem 5. 6. 2013 vypracovanou

I. F. o měření hladiny vody v potoce J. ve dnech 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013, podle níž byla výška hladiny až na milimetrové změny ustálena na 186 cm, a protokol stavebního úřadu o místním šetření ze dne 23. 11. 2011.

12. Dne 7. 2. 2014 stavební úřad žádost zamítl, neboť dospěl k závěru, že neobsahuje žádný z důvodů pro obnovu řízení uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu. Současně uvedl, že nejsou naplněny podmínky dle § 100 odst. 2 správního řádu, dle něhož se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvody obnovy uplatnit v odvolacím řízení.
13. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a žalovaný jej rozhodnutím ze dne 12. 5. 2014, č. j. 073609/2014/KUSK, zrušil a věc vrátil k novému projednání, neboť se stavební úřad nevypořádal se všemi podmínkami pro obnovu řízení obsaženými v § 100 správního řádu. Stavební úřad poté pokračoval v řízení. Podáním ze dne 28. 12. 2015 žalobce doplnil svou žádost o obnovu řízení o dokument ze dne 25. 6. 2015 označený jako „P. - vyjádření hydrogeologa“, vyhotovený společností G., a. s. (dále jen „vyjádření hydrogeologa“).
14. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2016, č. j. 0004847/VUP/ 2016/JČe, stavební úřad žalobcovu žádost opětovně zamítl. Ve výroku rozhodnutí uvedl, že jelikož rozhodnutí 2) bylo podmíněno vydáním rozhodnutí 1), posoudil žádost společně. Dospěl k závěru, že není naplněn žádný z důvodů pro obnovu řízení. V územním řízení zakončeném rozhodnutím 1) stavební úřad vzhledem k velkému množství účastníků doručoval veřejnou vyhláškou. Žalobce proti rozhodnutí 1) nepodal odvolání. Žalobce se odvolává na měření na J. provedené dne 5. 6. 2013 I. F. při bleskové lokální povodni, avšak neuvádí, kdy se o něm dozvěděl. Z okolností však vyplývá, že se tak stalo dříve a tříměsíční subjektivní lhůta nebyla dodržena. Nadto stavební úřad uvedl, že od doby vydání předmětných rozhodnutí oblast sleduje a provedl zde několik kontrolních prohlídek. Až do června 2013, kdy v P. spadlo větší množství srážek (150 mm, tj. cca polovina ročních srážek), se dopad výstavby na potok J. negativně neprojevil. Konečně stavební úřad shrnul své výhrady vůči předloženému vyjádření hydrogeologa.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání argumentoval podobně jako v žalobě a namítal, že žádost není opožděná, že se stavební úřad zabýval lhůtou pouze ve vztahu k rozhodnutí 1) a že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti o hydrogeologických poměrech v oblasti.
16. Dne 18. 4. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Posouzení žalobních bodů

17. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže
 - a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo
 - b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
18. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se

o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

19. Soud v první řadě konstatuje, že podání žalobce datované dnem 8. 1. 2014 je z hlediska obsahu žádostí o obnovu dvou řízení, která byla zakončena rozhodnutími 1) a 2), ale současně též podnětem ke zrušení souhlasu vydaného vodoprávním úřadem dne 13. 12. 2011. Ze správního spisu nevyplývá, zda a případně jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s podnětem ke zrušení souhlasu vodoprávního úřadu. To však není pro posuzovanou věc rozhodné, neboť žaloba směřuje proti rozhodnutí týkajícímu se obnovy řízení.
20. Pro posuzovanou věc je tedy klíčové, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky pro povolení obnovy řízení uvedené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu [žalobce netvrdí, ani ze správního spisu neplyne, že by se snad mělo jednat o případ podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu] a zda žádost o obnovu řízení podal včas.
21. Soud se tedy nejprve zabýval námitkou týkající se posouzení včasnosti žádosti o obnovu řízení. Žalobce namítal, že žalovaný pochybil, pokud se zabýval lhůtami pouze ve vztahu k rozhodnutí 1), avšak nikoli ve vztahu k rozhodnutí 2). Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „*vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o řízení v jedné lokalitě a řízení označené jako 2. [zakončené rozhodnutím 2) – pozn. soudu] bylo podmíněno pravomocným rozhodnutím v řízení č. 1, posuzuje tuto žádost společně*“. Při úvaze o včasnosti podané žádosti tak stavební úřad vycházel pouze ze dne právní moci rozhodnutí 1), což žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil. Této nesprávné úvaze však nelze přisvědčit a soud naopak musí přisvědčit žalobní námitce, že takový postup stavebního úřadu je nezákonný. Správnímu orgánu v obecné rovině nic nebrání v tom, aby – je-li to vhodné – rozhodl jedním rozhodnutím o více žádostech o obnovu řízení; takový postup je ostatně i v souladu se zásadou hospodárnosti. Tím se však správní orgán nezabývá povinností posoudit naplnění podmínek pro obnovu řízení ve smyslu § 100 správního řádu pro každou z posuzovaných žádostí samostatně. Posuzování dodržení tříleté objektivní lhůty pro povolení obnovy řízení u na sebe navazujících rozhodnutí způsobem, který zvolil žalovaný (od data právní moci prvně vydaného rozhodnutí), představuje nepřípustné zkrácení zákonem stanovené lhůty pro povolení obnovy řízení zakončeného druhým z uvedených rozhodnutí.
22. Žádost o obnovu řízení je podle § 100 odst. 2 správního řádu možno podat do tří měsíců ode dne, kdy se žadatel o důvodu obnovy dozvěděl (subjektivní lhůta), nejpozději však do tří let ode dne právní moci rozhodnutí (objektivní lhůta). Správní orgány obou stupňů v řízení vycházely z toho, že rozhodnutí 1) nabylo právní moci dne 12. 1. 2011 a rozhodnutí 2) nabylo právní moci dne 21. 12. 2011. (pozn. soudu: Originály ani kopie předmětných rozhodnutí s vyznačenou doložkou právní moci sice součástí správního spisu nejsou, soud nicméně vyšel z údajů uvedených v napadeném rozhodnutí, které žalobce nezpochybnil.) Objektivní lhůty pro podání žádosti o povolení obnovy řízení tak uplynuly dne 12. 1. 2014, resp. 21. 12. 2014. Ze správního spisu není zcela zřejmé, kdy byla žádost žalobce doručena (tj. kdy byla dodána do datové schránky správního orgánu). Pouze z tužkou napsaného data na výtisku žádosti lze dovodit, že se tak stalo dne 9. 1. 2014, což je ostatně uvedeno i v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud tak ani v tomto případě nemá důvod pochybovat o tom, že žádost byla podána již dne 9. 1. 2014. Žádost byla tedy

podána před uplynutím tříleté objektivní lhůty pro obnovu řízení jak ve vztahu k rozhodnutí 1), tak ve vztahu k rozhodnutí 2).

23. Žalobce dále namítá, že byla zachována i subjektivní lhůta k podání žádosti o povolení obnovy řízení, neboť se o příčinné souvislosti výstavby rodinných domů v oblasti P. – B. a příslušné úpravy potoka J. se zvýšením hladiny spodních vod projevující se zatopením jeho nemovitostí dozvěděl až krátce před podáním žádosti o obnovu. Stavební úřad naopak vyšel z toho, že žalobce sice v žádosti uvedl, že se o měření „*nyní dozvěděl*“, avšak žádné konkrétní datum neuvedl. Žalobcem předložené měření provedené I. F. přitom proběhlo při bleskové povodni v červnu roku 2013 (konkrétně 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013), a podle stavebního úřadu „*lze tedy předpokládat, že o této skutečnosti v daném čase věděl, stejně tak i o skutečnosti, že v daném čase již bylo provedeno zatrubnění části J. a vybudovaná z velké části i »hráz« komunikace spojující ul. V. Z. s ul. V., kde zbývalo dokončit finální povrch, tedy všechny zemní práce včetně hutnění již byly provedeny.*“ Z uvedeného stavební úřad dovodil, že žalobce žádost podal po uplynutí tříměsíční subjektivní lhůty.
24. Tvzení žalobce o tom, kdy se o skutečnostech, které existovaly v době původního řízení, dozvěděl, je skutečně zcela neurčité. Ve své žádosti netvrdil, kdy a případně při jaké příležitosti se s hydrologickými poměry v okolí J. seznámil, natož aby taková tvrzení doložil. Způsob, kterým se stavební úřad s otázkou dodržení subjektivní lhůty pro podání žádosti o povolení obnovy vypořádal, je však nedostatečný. V první řadě je celá citovaná pasáž nesrozumitelná, neboť ani z kontextu nelze dovodit, o jaké „*skutečnosti*“ žalobce věděl a kdy („*v daném čase*“) se o ní dozvěděl. Za skutečnost rozhodnou pro počátek běhu subjektivní lhůty přitom nelze považovat bleskovou povodeň v červnu roku 2013 (o které žalobce nesporně věděl, neboť při ní voda zatopila také jeho nemovitosti, ale nemuseli mu být známy namítané hydrogeologické poměry v území) ani samotné měření provedené I. F. ve dnech 5. 6., 6. 6. a 14. 6. 2013 (o jehož provádění žalobce vědět nemusel, neboť se jednalo o měření provedené na objednávku Ing. K., nikoli o důkaz pořízený žalobcem pro potřeby správního řízení). Rozhodný pro běh zákonem stanovené subjektivní lhůty je však pouze okamžik, kdy se žalobce o skutečnostech nebo důkazech odůvodňujících obnovu řízení dozvěděl, nikoliv kdy se udály nebo byly vyhotoveny. Stavební úřad vycházel z data 5. 6. 2013, kterým je sice geodetická technická zpráva opatřena, z jejího textu však vyplývá, že je to pouze datum provedení prvního měření. Na dalším listě obsahujícím kódy souřadnic bodů vytyčených pro měření a jeho podrobné výsledky je teprve umístěno razítko soudního znalce P. F. spolu s datem vydání 26. 6. 2013. Nicméně ani toto datum nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, kdy se žalobce o této geodetické technické zprávě a jejím obsahu dozvěděl.
25. Žalobci nicméně nelze přisvědčit v tom, že výsledky tohoto měření samy o sobě nemohou zakládat počátek běhu subjektivní lhůty. Jsou to totiž výhradně výsledky tohoto měření, na které se žalobce odvolává jako na novou skutečnost (str. 4 žádosti ze dne 8. 1. 2014). Jinak se jeho argumentace obsažená v žádosti vesměs sestává z tvrzení o nezákonnosti předmětných rozhodnutí, což však není pro rozhodnutí o povolení obnovy řízení určující. Pro posouzení zachování subjektivní lhůty není rozhodné datum uvedené na zprávě, nýbrž den, kdy se o těchto výsledcích žalobce dozvěděl. Konkrétní okamžik, kdy se tak stalo, žalobce v žádosti neuvedl. Stavební úřad jej však nevyzval k doplnění a doložení tohoto tvrzení. Namísto toho v rozhodnutí vyšel z vlastní úvahy o počátku běhu lhůty, která je však, jak již bylo uvedeno, nesprávná. Závěr stavebního úřadu o tom, že žádost o povolení obnovy řízení byla podána po uplynutí subjektivní lhůty proto nemá oporu ve zjištěném

skutkovém stavu. Žalovaný pak uvedenou úvahu stavebního úřadu nekorigoval a zcela ji potvrdil, čímž zatížil uvedenou vadou rovněž napadené rozhodnutí.

26. Lze tedy shrnout, že žalobní body, jimiž žalobce brojil proti závěru o opožděnosti jeho žádosti o obnovu obou řízení, jsou důvodné.
27. Dále se soud zabýval žalobním bodem, podle něhož se správní orgány nikterak nezabývaly ani druhým důvodem obnovy řízení uplatněným v žádosti, a to tvrzením, že teprve po vydání rozhodnutí 1) a 2) bylo vydáno rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 5. 9. 2012, č. j. 093239/2012/KUSK, sp. zn. SZ-093239/2012/KUSK/10, jímž byla stavebníkovi udělena výjimka ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů, přestože toto rozhodnutí mělo rozhodnutím 1) a 2) předcházet. Toto rozhodnutí přitom podle žalobce stanoví pro realizaci stavby jiné a přísnější podmínky než rozhodnutí 1) a 2).
28. Soud konstatuje, že jak stavební úřad, tak žalovaný tento uplatněný důvod obnovy řízení zcela opomenuly a nikterak se jím nezabývaly, a to ani ve vztahu k naplnění formální a materiální podmínky obnovy řízení, tak i ve vztahu k běhu lhůt pro jeho uplatnění. Absence jakéhokoli vypořádání takto uplatněného důvodu obnovy řízení tedy nutně vede soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Není úkolem soudu, aby rozhodovací činnost a závěry správních orgánů v tomto ohledu zcela nahrazoval. I tento žalobní bod je tedy důvodný.
29. Ostatními uplatněnými žalobními body, které se týkají zejména posouzení a stanovení technických podmínek stavby, důvodů zvýšení hladiny podzemní vody, údajné předčasnosti napadeného rozhodnutí a zjištění plynoucích z kontrolní prohlídky konané dne 23. 2. 2016, jakož i důvodů zatopení sklepů v okolních objektech, se soud nezabýval. Tyto otázky se totiž primárně dotýkají posouzení materiální podmínky pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu („skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“), případně by mohly mít vliv na meritorní posouzení věci samé v novém rozhodnutí po obnovení řízení. V dané fázi řízení je podstatné, že se stavební úřad ani žalovaný materiální podmínkou obnovy řízení samostatně nezabývaly. Stavební úřad se omezil na poměrně rozsáhlou polemiku s žalobcem předloženým vyjádřením hydrogeologa ze dne 25. 6. 2015 vypracovaném společností G., o které žalobce dne 28. 12. 2015 svou žádost o obnovu řízení doplnil. Žádné závěry o tom, zda byla materiální podmínka obnovy řízení naplněna, však ani stavební úřad ve své polemice nepředestřel. Bylo by tedy v rozporu se zásadou subsidiarity soudního řízení, pokud by soud v tomto směru úvahy správních orgánů zcela nahrazoval, a to zvláště za situace, kdy ani není zřejmé, zda skutečně byla dodržena subjektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení.
30. Soud jen pro úplnost dodává, že pro posouzení podmínek pro povolení obnovy řízení má pouze omezený význam vyjádření hydrogeologa, o které žalobce dne 28. 12. 2015 doplnil svou žádost o obnovu řízení. Toto vyjádření totiž bylo vypracováno až v polovině roku 2015, a jedná se tedy o nový důkaz, který neexistoval v době původních řízení. Nemůže být proto považován za nově zjištěný důkaz ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Jeho význam by mohl spočívat pouze v tom, že může sloužit jako důkaz o skutečnostech, které žalobce uvedl v žádosti jako důvod pro obnovu řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. S ohledem na zjištěná pochybení tedy soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez jednání zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Podle § 78 odst. 4 vrátil soud věc žalovanému k dalšímu řízení.
32. V dalším řízení žalovaný posoudí včasnost podané žádosti z hlediska tříleté objektivní a tříměsíční subjektivní lhůty, přičemž bude vycházet ze závěrů soudu vyslovených v tomto rozsudku, jimiž je vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Počátek běhu objektivní a subjektivní lhůty je třeba posoudit zvlášť pro každé řízení, jejichž obnovy se žalobce domáhá. K doložení běhu objektivní lhůty žalovaný doplní do spisu obě předmětná rozhodnutí nebo jejich kopie, a to včetně doložky právní moci, případně připojí správní spisy vedené v řízeních, v nichž byla vydána předmětná rozhodnutí. Stejně tak by měl být doplněn doklad o tom, kdy byla stavebnímu úřadu doručena žalobcová žádost o obnovu řízení. Ve vztahu k subjektivní lhůtě pak žalovaný objasní, kdy se žalobce o výsledcích měření provedeného I. F. (o tvrzených nových skutečnostech) dozvěděl, zejména je třeba jej vyzvat, aby takové datum tvrdil a doložil. Pokud den tvrzený žalobcem nebude možno doložit a v řízení se neprokáže opak, je třeba vycházet z ústavní zásady *in dubio pro libertate* (v pochybnostech ve prospěch práva) a vyjít z data tvrzeného žalobcem. Pokud žalovaný dojde k závěru, že žádost byla podána včas, posoudí dále, zda byly splněny (1.) formální podmínka pro obnovu řízení, tedy zda jde v daném případě o nové skutečnosti nebo důkazy, zda tyto skutečnosti či důkazy existovaly v době původního řízení a zda je žalobce jako účastník nemohl v původním řízení uplatnit, a (2.) materiální podmínka pro obnovu řízení, tedy zda tyto skutečnosti či důkazy mohou vést k jinému rozhodnutí ve věci. Obdobně se bude žalovaný zabývat i druhým uplatněným důvodem obnovy řízení, a to rozhodnutím žalovaného, jímž byla stavebníkovi udělena výjimka ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů.
33. Pouze nad rámec uvedeného závazného právního názoru odkazuje soud – dojde-li v dalším řízení na řešení otázky, zda žalobce předkládá nové skutečnosti, jež mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla v předchozím řízení předmětem dokazování – na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113 (dostupný na www.nssoud.cz), který se zabývá výkladem pojmu „dříve neznámá skutečnost“.
34. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem. Většina z nich je totiž součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Důkaz předmětnými rozhodnutími, jež ve správním spise obsaženy nejsou, soud neprovedl, neboť jejich obsah nebyl v řízení sporný. Důkaz sdělením hydrogeologa ze dne 2. 3. 2013 a výslechy pana B. Ch., R. K., P. F. a I. F. soud neprovedl, neboť napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a pro nedostatečně zjištěný skutkový stav týkající se splnění lhůt pro podání žádosti o obnovu řízení, a nezabýval se tudíž posouzením, zda nové skutečnosti předkládané žalobcem mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. Provedení dokazování výslechem svědků by tedy bylo nadbytečné.
35. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce naopak měl ve věci plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení. Tyto náklady zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada za daň z přidané hodnoty. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč

[převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka náhrady hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Tato částka byla dále navýšena o částku 1 428 Kč představující náhradu daně z přidané hodnoty, již je zástupce plátcem, a o soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu